

thingsmands politiske Testamente. Dette var ganske vist et mindre klart Udtryk fra det ærede Medlems Side; dog dette vil jeg ikke nærmere gaa ind paa, men det nye Testamente, som det ærede Medlem vilde sætte i Stedet for den ærede Landsthingsmands Testamente, lider blandt flere af den slemme Mangel, at det ærede Medlem aabenbart ikke kunde hjemle de Gjenstande, hvorover han testamenterede. Det ærede Medlem søgte navnlig at tage sit Udgangspunkt fra den Betragtning, at, hvis man accepterede den Opfattelse af Finantslovens Stilling og Forhold til andre Love, som var Grundlaget for den omtalte Landsthingsmands Foredrag, saa vilde man komme til et Normalbudget, og, — sagde han, — det, hvorom Kampen saa stærkt havde dreiet sig under den sidste Forfatningsstrid, var netop, at man havde kæmpet imod et Normalbudget, og Prisen for, at man undgik et Normalbudget, havde netop været, at man gik ind paa den Indskrænkning af den almindelige Valgret, der blev en Følge af Grundlovsforandringen i 1866. Dernæst sagde det ærede Medlem: det, at man nu desuagtet vilde komme tilbage til dette Normalbudget, var et Vidnesbyrd om, at den Mistenksomhed, som man tillagde en Del af Folket, var grundet, idet det viste, at man havde gaaet med Bagtanke til Forhandlingen om desuagtet ad en Omvei at naae dertil. Det Urigtige i hele denne Fremstilling er allerede paavist af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgtreds (Vilde), men dette ærede Medlem oplyste dog ikke, i hvor høit Grad det ærede Medlems Fremstilling var afvigende fra det Sande og Rigtige. Det er nemlig saa langt fra, at Kampen under Forfatningsstriden dreiede sig om et Normalbudget eller et Ikke-Normalbudget, at der end ikke under den hele Forfatningsstrid var eller kunde være Tale derom, fordi Ingen havde foreslaaet noget Normalbudget. Dengang da det Bluhme-Davidse Ministerium kom frem med sit Grundlovsforslag, da indeholdt det netop ikke noget Normalbudget; det indeholdt i sin § 47 væsentlig den samme Regel som den, der findes i den nuværende Grundlov, der for saavidt er stemmende med Grundloven af 5te Juni 1849, kun med den Afvigelse, at Lovtilligheder mellem de to Thing i Finantsloven skulde finde deres endelige Afgjørelse i et Fællesudvalg; men der stod Intet om et Normalbudget. Der har altsaa ikke været Tale om enten, at Noget har fordret et Normalbudget, eller at der har kunnet være Spørgsmaal om, at man har kjøbt sig fri derfor ved Indrømmelser paa andre Punkter, som det ærede Medlem mente. Det, Alle vare enige om den Gang med Hensyn til Finantsloven, var netop det at gaa ind paa de Fordringer, som vare stemmende med Grundloven af 5te Juni 1849; den vilde man vende tilbage til, men vel at mærke ikke saaledes, som denne Tilstand blev

fremstillet fra nogle Sider, men saaledes, som den retlig og virkelig var, ikke saaledes, at Finantsloven skulde betragtes som værende uafhængig af og staaende over alle Love og værende i Stand til at forandre alle Love, men saaledes som Forholdet bestandig er hævdet at være fra den i Sandhed konstitutionelle Side i Rigsdagen, nemlig at Finantsloven er det, som den i Grundloven betegnes at være, et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter. Dette Udtryk „et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter“ har det ærede Hiertal søgt at komme bort fra, hvor det under Nr. 15 afstraffer Landstinget, idet det har sagt, at der jo vel staa i Grundloven, at Forslaget til Finantsloven skal indeholde et Overflag, men at der ikke staa, at den kun skal indeholde Overflag; den kan ogsaa indeholde mange andre Ting. Jeg maa tilstaa, at denne Argumentation og det Raisonnement minder mig overordentlig meget om det, jeg engang fandt i et mormonisk Blad, hvor der stod en Fortolkning af det berømte Skriftsted, at en Biskop skal være en Kvinde's Mand, hvilket i dette Blad blev ublagt saaledes, at han skulde være i det Mindste en Kvinde's Mand. Paa samme Maade forholder det sig med Hiertallets Bemærkning, at, naar der staa, at Finantsloven skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, vil det sige, at den skal i det Mindste indeholde et saadant Overflag, men derfor godt kan indeholde mange andre Ting. Idet det ærede Hiertal maafte selv har søgt en lille Smule Lov og Rigtigheden af denne Opfattelse, har det tilspøiet, at der i alt Fald ikke staa Andet, end at Forslaget til Finantsloven skal indeholde et Overflag, men deraf følger slet ikke, at Finantsloven, naar den endelig er vedtaget, ikke kan indeholde hundrede andre Ting foruden, kan indeholde Organisationer baade af det One og det Andet. Jeg tror imidlertid, at hele dette Raisonnement, denne Forudsætning om, at Grundloven saaledes har fastsat, hvad et Finantslovsforslag skulde indeholde, med den Tanke, at den endelige Lov kunde have et hvilket som helst deraf afvigende Omfang og Indhold, er Noget, som ikke kan Andet end betragtes nærmest som et Slags Skjæmt. At Finantsloven er et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, er netop det, der betegner dens Stilling; det er det, som viser, at det har været den oprindelige Tanke, at man ikke ved den kan forandre eller gribe ind i bestaaende Love eller bestaaende Retstilstande; man kan nok saa meget henvise til, at Finantsloven ogsaa maa siges at være en Lov, man kan dog lige fuldt ikke komme bort fra, at denne Lovs Indhold har faaet sin Betegnelse ved Grundloven, og at alle de Steder, hvor der findes foreskrevet, at Noget skal bestemmes ved Lov, vise tydelig, at Meningen har været en ganske anden end den, at det skulde bestemmes ved den aarlige Finantslov. Naar man nu spørger om, hvorvidt dette bestandig har været iagt-